

J E Z E R O S M R T I

► Ranní mlha halila jako hustý dým obrovského požáru močál, táhnoucí se do nedozírné dálky. Vše se ztrácelo v šedobílé cloně, která zaplňovala prostor mezi nebem a zemí, stříbřitě zářila, ale zůstávala stále neprůhledná. Konečně však na východě začala z hlubin vesmírného prostoru vystupovat zlatá sluneční koule a mlha pomalu řídla, klesala k zemi a smáčela ji svými studenými krůpějemi. A když pak na hladině četných kaluží zaplály rudé odlesky vycházejícího slunce, z mlhy prosycené pachem bažin vyvstala podivná, nevládná nádhera kraje.

Pustá krajina, posetá drobnými loužemi, nad nimiž v milostných rejích tančily tisícihlavé roje komárů a v nichž nespočetné žáby skřehotaly své monotónní písně. Občasné lijáky a přívaly zkalených vod vytvářely v prohlubeninách vždy nové a nové kaluže, které byly už předem odsouzené k zániku bujně rostoucím močálovým rostlinstvem. Tomuhle zlému místu se každé zvíře raději vyhnulo. Vstoupit sem znamenalo okamžitě se probořit do černého bahna a zmizet v něm navždy.

Jitřní chlad probudil z noční dřímoty velikého krkavce. Jako ztělesněné černé svědomí zlověstného močálu tiše seděl na větvi starého, napůl uschlého stromu. Potom roztáhl křídla, několikrát jimi zamával, drsně zakrákoral a odlétl kamsi na okraj močálu.

Rozlévalo se tam veliké jezero. Jeho široké a klikaté břehy byly porostlé sítinami, ostřicemi a rákosím. Za touto zelenou hradbou leželo mnoho úzkých lagun a malých kruhovitých tůňek černého asfaltu, jehož lepkavá hmota krytá trávou a křovisky se rozlévala i kolem břehů. Vysoké staré stromy, které zde řídce stály jako přední strážé nedaleké travnaté stepi, byly odedávna vyhledávaným místem krkavců a kondorů, pro něž bylo snadné získat kořist lapenou v asfaltových tůňkách.

Číhalo zde už několik kondorů, když sem přiletěl krkavec, který nocoval uprostřed močálu. Zamířil k pahýlu uschlé větve, tiše usedl a pak jako by zkameněl. Bystrým zrakem však pátral po okolí, ale kromě několika sluncem vybělených rozpadlých koster neviděl nic.

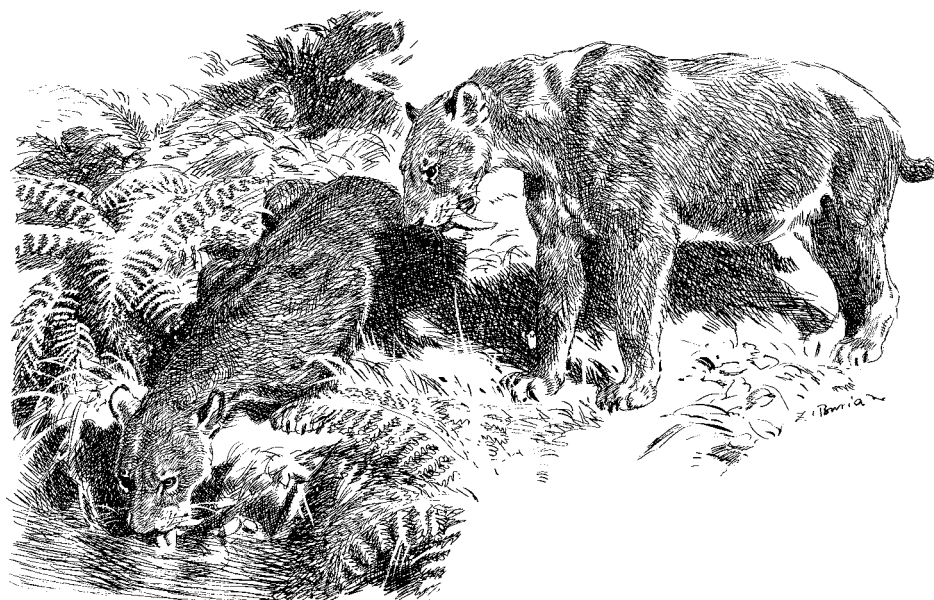
Jakmile však slunce vystoupilo výš a pozlatilo teplým jasem křoviny, břehy jezera náhle ožily. Veliké, kovově se třpytící mouchy poletovaly z květu na květ a hodovaly na sladkém nektaru s pilnými včelami a velkými vosami. Z vysokých stébel trav se ozývaly vrzavé popěvky sarančat a kobylek, přehlušované zpěvem velikých cikád. Vzduchem se třepotali bílí motýli a jako smaragdové střely se míhaly veliké, kovově lesklé vážky. Ze spleti rákosí se ozývaly hlasy vodního ptactva; hejna kachen, slípek a roháčů vyplula na jezero, aby se vykoupala v prvních vlnách ranního slunce.

Neutěšený kraj ztratil v záři probouzejícího se dne svou chmurou a zrádnost. Ale černý krkavec sedící na uschlém pahýlu starého stromu nevěstil nic dobrého...

Kdesi daleko v travnaté stepi se vypínalo rozervané skalisko. Vytékal zpod něj pramen čisté vody, která se hromadila v malé tůňce, vroubené zelenými vějíři kapradin. Na druhé straně skaliska se černala sluj, mělká a suchá. Rovinku před jejím vchodem, zpola zakrytým křovisky, zarůstala nízká tráva. Tam si několik králíků vyhrabalo doupata a trávilo zde i s mladými šťastný život.

Nebyli ničím rušeni, protože jeleni, kteří se sem i s jinou zvěří chodili napájet, si jich nevšimli a nechávali je na pokoji. Jen když krajem procházeli krvelační vlci, museli se mít na pozoru. A také se měli, neboť dobře věděli, že tehdy se za neopatrnost platí životem.

Bezstarostný život králíků jednoho dne rázem skončil. Bylo večer, když se před skaliskem u tůňky zastavil párek velikých šelem. Mohutný samec s nápadně vyvinutou hrudí, silnými předními nohama a krátkým ocasem nepohnutě stál a pozoroval o něco slabší, ale ladhější samici, která vodou z tůňky tišila žízeň. Z tlamy jim oběma čněly ohromné špičáky v podobě dlouhých, šavlovitě zahnutých tesáků, zploštělých a na okrajích jemně vroubkovaných. Tesáky byly nejmohutnějším a nejdokonalejším vražedným nástrojem, jakým kdy příroda vyzbrojila šelmu. Trvalo však mnoho tisíc let, než dosáhly takové dokonalosti. U jejich třetihorních předků byly tyto zuby jen nepatrně prodloužené a silné, v dalších generacích rostly a mohutněly, až konečně čtvrt-

horní šelmy – smilodoni – měly onen příšerný zabiják vyvinutý v té nejdokonalejší podobě.

Několika tichými kroky sestoupil samec k tůňce a začal také hltavě chlemtat křišťálovou vodu. Pak ladným krokem přeskočil potůček a za ním jeho družka. Do vlhké půdy se hluboce vtiskly jejich tlapy, ozbrojené ostrými a srpovitě zahnutými drápy. Kolem skaliska šli tiše a velmi opatrně našlapovali.

Náhle se samice zastavila a zvědavě se zadívala na tmavý otvor skalní sluje. Pak se několika hbitými skoky octla u ní a opatrně si ji prohlížela.

Samec ji tiše, ale bedlivě pozoroval. Pojednou zaslechl, jak ho jemným, mňoukavým hlasem vábí k sobě. Když k ní přicházel, vběhla do sluje a znovu se vábně ozvala. Samec stál chvíli nerozhodně, ale pak i jeho pohltila temnota jeskyně.

A zatím venku padalo k zemi večerní ticho a na stmívající se obloze zaplály první hvězdy. Všude byl klid – jen v hlubokých norách se k sobě úzkostlivě krčili králíci v nejasné předtuše čehosi zlého.

Stříbrná měsíční záře se rozlila po kraji a teplý vánek čechral koruny stromů. Z nedaleké houštiny vystoupil jelen. Opatrně větřil a napjatě poslouchal. Pak se pomalými kroky vydal k tůňce pod skaliskem.

Smilodoni ve sluji zneklidněli. Zvedli hlavu, natáhli krk a dlouhými vdechy sáli proud teplého vánku, který přinášel pach jelena. Pach tím ostřejší a dráždivější, čím víc se jelen blížil k tůňce. Krvežíznivý samec opustil plíživými kroky sluj a krytý stínem křovin se přitiskl k zemi a číhal. Za ním se tiše plížila samice.

Jelen se u vody zastavil, rozhlédl se a znovu zavětřil. Ale větřil po větru, a tak ho jeho černý široký čenich nemohl varovat před nebezpečím.

Jelen sestoupil k tůňce a vkročil do vody. Sehnul se a v lesknoucí se hladině se zrcadlila jeho krásná hlava, zdobená bohatě větvenými parohy. Dlouhými doušky pil chladnou, křišťálovou vodu...

Náhle se měsíční nocí rozlehl strašlivý řev. Jelen sebou škubl, zvedl hlavu a očima utkvěl na šelmě, která se tyčila u nedalekého balvanu. V tu chvíli jelen jako by zkameněl.

A smilodon skočil.

Šavlovité tesáky se zaryly do šíje zvířete jako dvě ostré dýky a obrovská váha útočící šelmy ho rázem strhla k zemi. Drápy zaťaté hluboko do těla drásaly kůži a svalstvo až na kost. A tu smilodon mohutným trhnutím hlavy vyrval šavlovité tesáky z jelenovy šíje a znovu je do ní zaryl. Několik posledních záchvěvů smrtelné křeče projelo mohutným tělem. Z ran vytékala proudem teplá krev, kterou smilodon vášnivě hltal.

Několika ladnými skoky dostihla bojiště i samice. Jediným mohutným rozmachem tesáků roztrhla jelenovi břicho a začala si pochutnávat na vyhřezlých vnitřnostech.

Hody trvaly dlouho. Když konečně skončily, zbyly u tůňky krvavé cáry kůže a hromada kostí. A zatímco se obě šelmy s plnými břichy a zchladlou vášní odplížily do skalní sluje, rvali se o zbytek jejich hostiny bázlíví kojoti, jejichž vytí se neslo daleko do měsíční noci...

Smilodoni se usadili ve sluji natrvalo. Hlavně samice ji už nechtěla opustit a začala nový domov upravovat po svém. Bezpečný úkryt, blízkost vody a hojnost zvěře kolem, to vše bylo zárukou, že smilodoni tu budou moci dobře vychovat rodinu. A netrvalo dlouho, když se po travnaté rovince před slují začali nemotorně batolit dva jejich potomci.

Přítomnost smilodonů však vypudila králíky. Ačkoli jim ohromné šelmy nebyly zrovna nebezpečné, neboť králíci pro ně byli příliš malou kořistí, jejich bezstarostný život skončil. Většina nor teď byla opuštěna a jejich vchody zarůstaly trávou.

Králíci si našli nový domov u břehů jezera. Vyhrabali si bezpečné nory mezi kořeny stromů a znovu zde žili bezstarostně, protože smilodoni na tahle místa vůbec nechodili.

Toho dne, kdy černý krkavec přiletěl z močálu až sem, králíci ve se se pobíhali ve vysoké trávě a panáčkovali. Náhle jeden z nich bolestivě zaskučel. Ostatní okamžitě ustali ve hře a zděšenýma očima pohlíželi na statného vlka, který silnými zuby drtil tělo jejich druhu. Jako střely se rozprchli na všechny strany.

Dva z nich směřovali přímo k jezeru. Běželi, běželi – ale pojednou uvázli. Ať se namáhali sebevíc, nemohli z místa. V hrozně úzkosti napínali tělo k prasknutí, ale zadní běhy se ani nepohnuly. Králíci se bořili do měkké a lepkavé hmoty asfaltové tůňky, a čím víc se pokoušeli osvobodit, tím víc do ní zapadali a temná tůňka je svírala ve svém smrtelném objetí.

Ustrašený jakot králíků lapených asfaltovou hmotou upoutal pozornost hladového vlka. Když uviděl, že nedaleko před ním sebou bezmocně tlučou dva králíci, rychle pustil ze zkrvavené tlamy ulovené zvíře a dlouhými skoky spěchal k nim. Touha po nové kořisti přehlušila v něm starou rodovou zkušenost, děděnou z pokolení na pokolení, zkušenost, že snadno dosažitelná kořist bývá nebezpečná a že je nutné být opatrný.

Byl to mladý, ještě nezkušený vlk, kterého hnal hlad. Mohutným skokem se vrhl na prvního králíka. Jak doskočil, zapadl nohama hluboko do lepkavého asfaltu. Marně se pak snažil vytáhnout tlapy z lepkavé hmoty.

Zmocnila se ho zuřivost.

Bil tělem na všechny strany a v nesmyslné zuřivosti rval tělo králíka. Ale všechna síla i zuřivost mu byly k ničemu. Po několika hodinách ochabl a s netečnou odevzdaností očekával naplnění svého neblahého osudu.

Náhle se z blízkého stromu snesl k nehybně ležícímu vlku obrovitý kondor. Než však mohl na vlka usednout, šelma s vypětím posledních sil zvedla hlavu a rozšklebenou tlamou po dravci vztekla sekla. Ten obloukem odletěl a ve velikých kruzích létal kolem umírajícího vlka. Pak znovu zaútočil a ostrým zobákem ho několikrát klovl do hlavy.

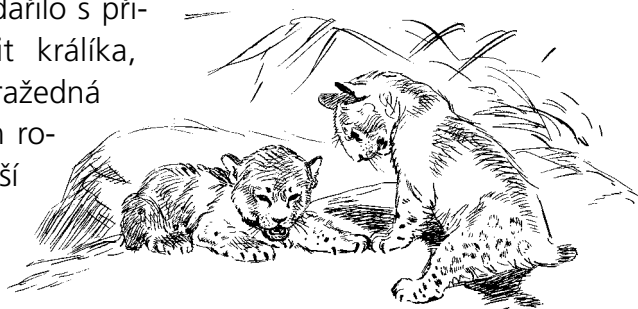
Vlk se nepohnul.

Usedl tedy na něho a ostrým, hákovitým zobanem rval kusy masa. Zatímco hodoval, slétli se krkavci na těla králíků a s hašteřením se pustili do hostiny.

Mnohokrát vyšlo a zapadlo slunce nad jezerem a močálem. Kondoři a krkavci sem stále přilétali a trpělivě čekali na další oběť. Jednou to byl malý králík, podruhé vlk, jindy hejno divokých kachen nebo hus, které se omylem snesly na asfaltové tůňky pokryté tenkou vrstvou špinavě hnědé vody.

Všude kolem ležela spousta koster a kostí, z nichž ty starší již svítily bělostí jako výstražné znamení všemu živému. Těla obětí, která zapadla přímo do tůňek, se pomalu nořila do měkké, lepkavé hmoty, až nakonec zmizela úplně. A z bezedného asfaltového hrobu pak vystupovalo tisíce bublin pukajících na hladině špinavých vod.

Mláďata smilodonů rychle rostla. Už se nebatolila nemotorně u vchodu do jeskyně, nýbrž vesele dováděla v okolí a staří je začali cvičit ve vražedném umění. Byla to především samice, která je s velikou trpělivostí učila neslyšně se plížit travinami, nepohnutě ležet a bystře věřit a pak velkým skokem zaútočit na vyhlédnutou kořist. První školu v přepadávání a lovení si odbyla mláďata na králících, jichž několik ještě žilo bojácným a vyděšeným životem na druhé straně skaliska. Ve chvíli, kdy se oběma mláďatům podařilo s přispěním samice ulovit králíka, probudila se v nich vražedná vášnivost celého jejich rodu a pak i své nemilejší hry zaměnila za lov králíků.

Mezitím však starým smilodonům nastaly starosti s obstaráváním potravy. Zvěř, která ještě nedávno žila kolem skaliska v četných stádech a která se sem chodila zdaleka napájet, znenáhla opouštěla kraj, který se stal královstvím šelem. Stáda antilop, malých velbloudů, bizonů i koní odešla jinam a s nimi i stádo jelenů. Samec musel vycházet na lov stále dál a dál a stále hůř se mu lovalo.

Jednoho dne se smilodon obrátil k jezeru, jemuž se až dosud vyhýbal. Když k němu přicházel, v dálce před sebou uviděl několik pasoucích se koní. Velikým obloukem je obešel a pak se k nim tiše a opatrně plížil.

Byl už velmi blízko, když neopatrně stoupl na suchou větvíčku. Slabé zaprasknutí stačilo, aby nejbližší hřebec zvedl hlavu, uviděl strašlivého smilodona a dal se na zběsilý úprk. Za ním se hned hnali všichni ostatní.

Jeden mladý hřebec, ohromený hrůzou ze zuřivé šelmy, která ho už doháněla, zamířil ve smrtelné úzkosti k jezeru. Běžel travinami a mezi nízkými křovisky. Náhle jako bleskem zasažen upadl a začal sebou bezmocně zmítat. Zrádná, lepkavá hmota asfaltové tůňky, skrytá mezi trsy travin, zbavila ho pohybu a připoutala k zemi. Pronásledující smilodon se zarazil a překvapeně zíral na zmítajícího se a úzkostlivě řičícího koníka. Opatrně se začal plížit vpřed a hledal nepřítel, který se odvážil přepadnout jeho kořist. Byl připraven k boji, třeba na život a na smrt, jen si nenechat vyrvat kořist, na kterou měl právo jen on. Ale ať sebevíc napínal zrak i čich, nikde nikoho neviděl.

Smilodon se opatrně připlížil ke koni. Náhle ucítil, jak těžce zvedá nohy a boří se do čehosi měkkého a lepkavého. Jeho mysl však byla příliš vybičovaná vražednou touhou a blízkostí bezmocné kořisti. Stačil jediný krok a jedna z jeho předních tlap se hluboko zabořila do špinavé hmoty, která ji zcela obalila. Smilodon se ulekl a prudkým trhnutím tlapu uvolnil. Jakmile však na ni našlápl, lepkavý asfalt, jenž na tlapě uvázl, ho znovu připoutal k zemi. Smilodona se zmocnila zuřivost. Divoce bil tlapou do trsů trav a křo-

vin, jen aby se zbavil malého, ale nepříjemného a potutelného nepřítele, který mu bránil ve volném, rychlém pohybu. Když konečně setřel lepkavou hmotu, chycený kůň ho znovu vábil. Zamířil k němu z jiné strany, pak opět z jiné, ale vždy se vrátil, neboť lepkavý asfalt byl všude kolem a chránil svou oběť, která zatím vysílením už jen nehybně ležela a pomalu zapadala do bezedného hrobu.

Smilodon poznal, že tohle místo je nebezpečné a že získání kořisti by mohl zaplatit vlastním životem. Ještě jednou vrhl zlostný pohled na potměšilé místo a na koně a pak se obrátil a zmizel ve stepi, nad níž vysoko v oblacích kroužil orel.

Když se smilodon ztratil v stepi, z vysokého dubu slétli dva kondoři a zamířili k uhynulému koni. Usedli na jeho hřbet, ale než se do něj mohli zarýt ostrými, hákovitě zahnutými zobáky, ke koni jako střela přilétl orel. Kondoři roztáhli křídla a hrozivě rozevřeli zobáky. Hladový orel se však nedal zastrašit a prudce zaútočil na jednoho z kondorů. Plnou silou na něho nalétl, zaťal mu drápy do těla a ostrým zobanem mu prorazil lebku. Kondor zakolísal a spadl z hřbetu koně do asfaltové tůňky. Jak padal, strhl s sebou i orla, který měl srpovitě drápy zatnuté hluboko do jeho těla.

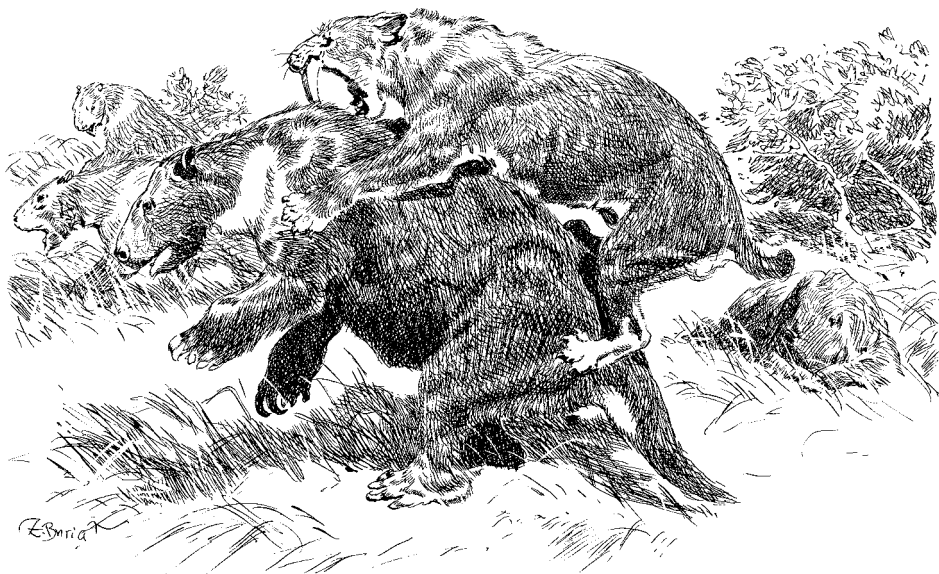
Orel divoce mávl křídly. Špinavá voda vysoko vystříkla a lepkavý asfalt okamžitě mohutná křídla zalil. A tak živý vítěz ležel vedle mrtvého poraženého – vítěz, kterého čekalo pozvolné umírání.

A zatímco orel umíral, druhý kondor hodoval na mršině koně, hladově hltal kusy masa a jen nerad se dělil o kořist s ostatními druhy, kteří se sem začali slétat.

Mláďata smilodonů rychle dospívala. Už dávno nelovila drobné králíky, ale chodila lovit s rodiči daleko do stepi. Při společném lovu se naučila od starých i všem lstem, které vyžaduje zdárný lov.

Čím více mláďata rostla, tím se stávala samostatnější. Jednoho dne se mladý samec do skalní sluje už nevrátil. Odloučil se od rodiny a hnal se za několika malými gazelami. Staří se zbylým mláďetem pozorovali chvíli jeho rychlý běh, o němž věděli, že je zbytečný a pouze vyčerpá síly, aniž by byl korunován úspěchem, protože rychlé gazely je nutné přepadat, a ne štvát. Nechali ho však běžet s větrem o závod, jako by věděli, že i jeho vlastní zkušenost přispěje k jeho moudrosti. Pak se plížili stepí opatrně dál a čekali, že se mladý samec vrátí a bude lovit s nimi. Ale nedočkali se.

Mladý smilodon brzy poznal nesmyslnost svého štvání. Vzdálenost mezi ním a prchajícími gazelami se neustále zvětšovala. Už

se chtěl vrátit, když za velkým křoviskem náhle uviděl několik ohromných mylodonů, jak ožirají listy vysokých keřů. Smilodon se zastavil a divoce zařval. Jeho řev k smrti vyděsil bezmocná zvířata a přimrazil je k zemi. Smilodon se vrhl na jednoho z nich, srazil ho k zemi a dlouhými tesáky ho začal ubíjet. Smrtný chrapot umírajícího mylodona probudil jeho druhy ze strnulé netečnosti hrůzy a děsu. Jakmile smilodon uviděl, že ostatní prchají, pustil svou oběť a vrhl se na další zvíře. I to srazil k zemi a rval je doširoka rozevřenou tlamou. Vytryskl proud krve a vytvářel na zemi rudou kaluž. A zatímco smilodon hltavě chlemtal teplou krev, zbylí mylodoni se ztráceli ve stepi a nemotorně klátili ohromnými těly, neschopnými rychlejší chůze.

Mladý smilodon si tak nacpal břicho, že po skončených hodech zalezl do křoviska, kde dlouho odpočíval. Když ho hlad znovu vyhnal z houštiny, odehnal z mršin mylodonů kondory a bázlivé kojoty a pustil se opět do hodování.

Velké křovisko, které si mladý smilodon vyhlédl za svůj nový domov, vyrůstalo daleko od jeho rodné skalní sluje až na samém okraji stepi a poblíž pralesa, který se táhl do nesmírných dálek na sever.

Okraj stepi a pralesa se stal pro smilodona nejoblíbenějším lovištěm. Kromě lvů a velikých medvědů nebylo zvířete, které by nezapadl. S nelítostnou zuřivostí se vrhal na mylodony, megalodony, megalonyxy a nothroteria, ohromná a nemotorná zvířata s dlouhou srstí, která byla proti jeho divokým útokům zcela bezmocná. A když zatoužil po vzrušující honbě, lovil rychlé antilopy, koně a bizony, kteří zde žili v četných stádech. Z mladého smilodona vyrůstala silná a nebezpečná šelma, která se stala postrachem celého kraje.

Byly však i dny, kdy smilodon nemohl ulovit žádnou kořist. Rozzuřen neúspěchem a hladem tak jednou narazil na starého samo-

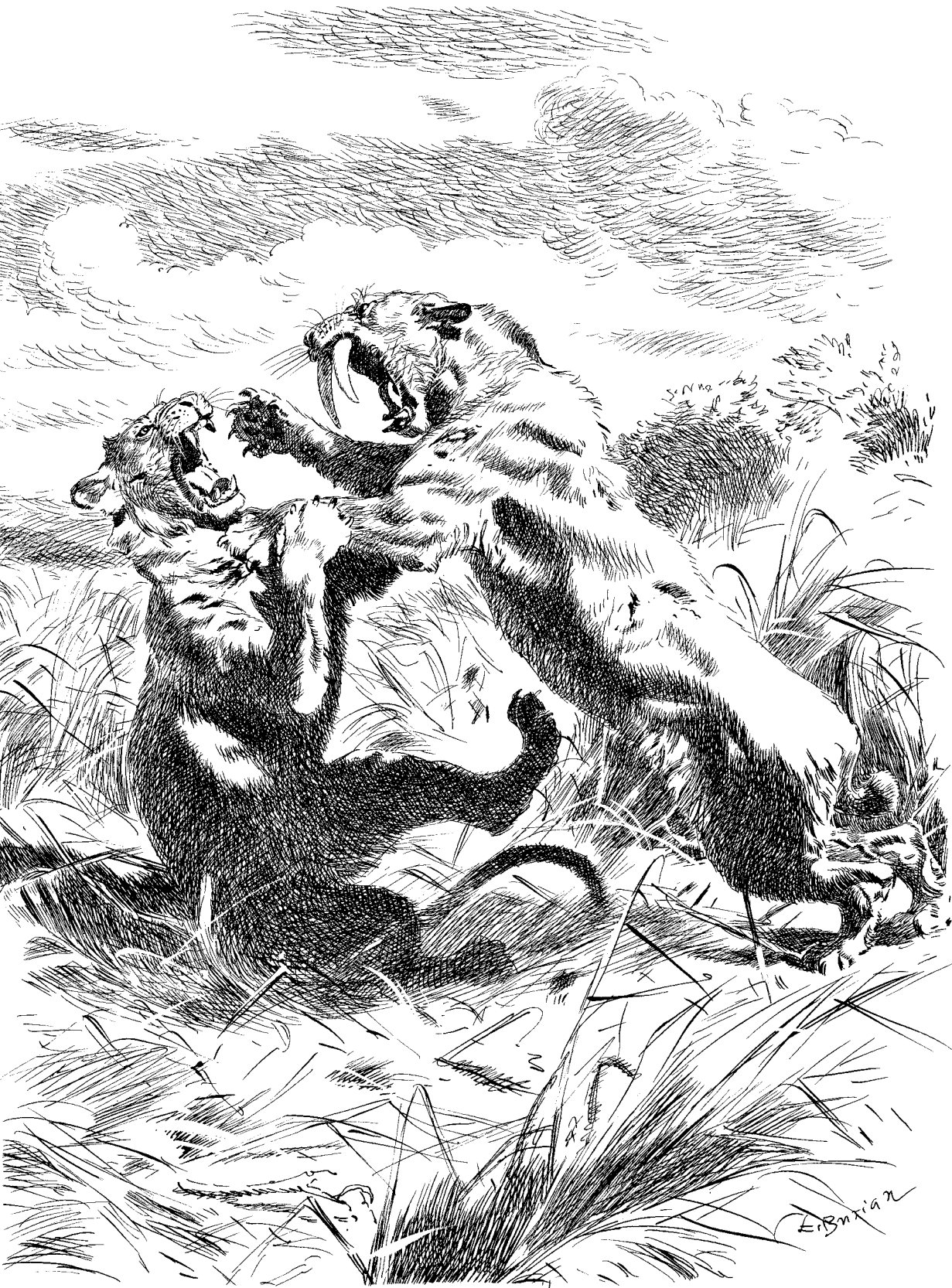
tářského lva. Obě šelmy se zastavily a s rozšklebenými tlamami na sebe nenávisně pohlížely. Žádná nemínila uhnout z cesty, ale žádná se také neodvažovala zaútočit. Po chvíli napjatého vyčkávání odskočil starý lev stranou a chtěl v míru pokračovat v cestě. Jakmile to však smilodon zpozoroval, zařval a s nesmyslnou zuřivostí se vrhl na lva, neboť v jeho moudrém ústupu viděl slabost a strach. Lev se však nedal, obrátil se a začal se bránit.

Ve vysokých travinách stepi se rozpoutal krutý boj. Šelmy si silnými drápy a mohutnými zuby rvaly kusy masa. Z těžkých ran jim prýštila krev. V divokém klubku se smilodon se lvem zmítali sem a tam, pak zase stáli zaklínění v sobě, vzpírali se a jejich mohutné, vyklenuté hrudi se zvedaly jako vlny vzbouřeného moře. Na chvíli se vyprostili z krvavého objetí a vztyčená těla těžce dopadla k zemi, ale vzápětí na sebe znovu zaútočili. Písek i trsy trávy létaly pod tlapami bojujících šelem na všechny strany a zuřivý řev děsil celý kraj.

Zpočátku byl boj vyrovnaný, neboť sílu a zuřivost mladého smilodona vyrovnávala zkušenost a moudrost starého lva. Boj však trval dlouho a lev začal umdlévat, místo útoků se jen chabě bránil a nakonec, pokryt četnými ranami, začal ustupovat. Tehdy smilodon zvedl do výšky jednu z předních tlap a dvěma strašnými ranami do páteře srazil lva k zemi. Když se však na něj chtěl vrhnout a vrazit mu šavlovité tesáky hluboko do šíje, lev se převrátil na záda a zasadil protivníkovi svými zuby takovou ránu, až mu obnažil čelistní kost. Smilodon odskočil a lev se dal na útěk.

Stepí se rozlehl řev vítěze. Smilodon se ubíral k doupěti vysílený krutým bojem, ale zachvíval se nesmírnou pýchou nad svou silou i domýšlivou výzvou k boji s jakýmkoli nepřitelem.

Sluneční paprsky se vši silou opíraly do kraje a vysoušely kaluže vody. Trsy travin usychaly a hnědými chuchvalci pokrývaly široko daleko step.

Libnigaz

Po okraji pralesa bloudil archidiskodon, mohutný slon s nádhernými dlouhými kly. V těchto končinách to byl vzácný host, který sem zabloudil jen náhodou. Trápila ho žízeň a touha po osvěžující koupeli. Když uviděl v dáli lesknoucí se hladinu jezera, zamířil k němu. Čím víc se k němu blížil, tím rychleji ho hnala touha po vodě. Neznal záludnost tohoto místa, a tak dospěl k nebezpečným břehům jezera, aniž by zpomalil krok. Náhle se zabořil do jedné z asfaltových tůňek. Zapadl do měkké, lepkavé hmoty. Při zoufalém pokusu o záchranu klesl na bok a nemohl se ani hnout. Malá očka plná zděšení těkala z místa na místo, jako by hledala záchranu. Marně! A tehdy ubohý slon zvedl hlavu a jeho žalostné troubení zaznělo krajem.

Smilodon, který byl právě na lovu, je zaslechl. Troubení bylo slabé, ale zřetelné i ve veliké dálce. Smilodon se zastavil a dlouho naslouchal a větřil. Pak se rozběhl a veden žalostným hlasem směřoval neochvějně k cíli.

Netrvalo dlouho a uviděl před sebou neznámé velké zvíře, jak nemohoucně leží na zemi. Byl mladý a nezkušený, a proto nepostřehl varovné znamení, jako kdysi jeho otec. Viděl pouze velikou, bezmocnou a snadnou kořist. A veliká kořist znamenala vždy dost teplé krve a hojnost masa, třeba i na několik dnů.

Ohromným skokem dopadl na slona. Drápy se zachytil na silné kůži na boku a velikým rozmachem vrazil slonu do šíje šavlovité tesáky. Nesmírná bolest projela tělem zmírajícího archidiskodona. S vypětím posledních sil zvedl hlavu, obtočil chobotem přední tlapu smilodona a prudce jím smýkl. Smilodon, překvapený nečekanou obranou, sklouzl z boku slona a zadkem se hluboko zabořil do lepkavého asfaltu, který ho zalil.

V úzkosti, kterou dosud nepoznal, vrážel bez ustání šavlovité tesáky do těla archidiskodona a ostrými drápy rozdíral jeho chobot a hlavu. Trhal a rval, dokud nepadl vysílením. Opouštěly ho však síly a s nimi i zuřivost, až nakonec upadl v netečnost, z níž ho nedovedl probudit ani pach teplého masa, ležícího před ním v takové hojnosti.

Slunce se pomalu sklánělo k západu. Než se skrylo za obzorem, zalilo zlatem a červení oblohu a několik posledních paprsků zalétlo i do zkalených očí smilodona. A jako by se slunečním paprskům podařilo rozlítit v smilodonovi poslední jiskřičku zhasínajícího života, zvedl hlavu, rozhlédl se naposledy kolem a zařval. Potom mu hlava klesla a tělem proběhlo krátké zaškubnutí.

Kraj ztichl.

Kdesi uprostřed močálu seděl na větvi zpola uschlého stromu černý krkavec. Viděl umírat smilodona i archidiskodona, ale nijak jej to nevyrušilo z dřímoty. Viděl zde už mnoho umírání a mnoho ještě uvidí – starý černý krkavec, výstražný symbol pochmurného močálu a záludného jezera smrti.